

[Aksel Larsen.]

og hvis endnu nogen er i tvivl om det, behøver de blot at erindre sig, at den højtærede minister uden portefeuille for kort tid siden fandt sig foranlediget til i den socialdemokratiske presse at skrive en artikelserie, hvori han ikke var tilfreds med at lægge luft mellem det danske socialdemokrati og Karl Marx' opfattelse af socialismen, ikke var tilfreds med at lægge luft mellem det danske socialdemokrati og de danske socialistiske pionerers opfattelse af socialismen, men også med alle tegn på væmmelse erklærede, at den opfattelse af socialismen, som Stauning havde, ville det nuværende socialdemokrati min sæl og salighed ikke bekende sig til. Jeg synes ikke, der kan være tvivl.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller mente alligevel, at han kunne sætte en plet på socialdemokratiet, sådan set fra et konservativt synspunkt, idet han gjorde opmærksom på, at socialdemokratiets socialisme afhænger af, hvor meget magt det har. Det kan man se i Norge, og det kan man se i andre lande, hvor socialdemokratiet har og har haft parlamentarisk flertal i en årrække, og hvor man er nøjagtig lige så langt fra socialistiske samfundstilstande, som vi er i Danmark. Det ærede medlem hr. Aksel Møller behøver ikke at rejse så langt som til Norge. Han kan rejse til Sverige, det ligger adskilligt nærmere. Dér har man over en periode på samfulde 16 år haft absolut socialdemokratisk majoritet i rigsdagen og en socialdemokratisk regering, sommetider med en islæt fra et eller andet borgerligt parti, men man har ingeniende benyttet sit parlamentariske flertal i Sverige, et flertal, man har haft gennem 16 år — nu har man det ikke mere, men man har haft det — til at indføre socialisme i Sverige, så netop disse eksempler på, hvad socialdemokratiet har magt til, og hvad det ikke gør, viser, at det ærede medlem hr. Aksel Møllers beskyldninger, som statsministeren så forargeligt afviser, virkelig er urimelige.

Uanset denne principielle forskel på socialdemokratiet og os, som naturligvis giver sig praktisk udslag i en mængde politiske spørgsmål, kan der godt være muligheder for, at vi på mange områder og i mange aktuelle spørgsmål har samme

synspunkter og samme programpunkter. Det er forøvrigt heller ikke udelukket, at vi kan have fælles synspunkter med andre partier her i landet. Det har vi da også, nemlig med hensyn til, hvad der kan og bør gøres i øjeblikket, i den givne situation. Her vil jeg erindre om, hvad jeg sagde i min første tale. Hvis vi gennemlæser kommunistisk partis program og det program, socialdemokratiet gik til valg på, vil vi se, at der er mange punkter, der ligner hinanden. Jeg skal ikke give mig til at skændes med socialdemokratiet om, hvem der kom først med disse punkter, men jeg vil sige, at hvis socialdemokratiet mener det alvorligt, er der virkelig mulighed for samarbejde på en række områder, og så kan vi hjælpe hinanden med at realisere bl. a. det grundlag, socialdemokratiet gik til valg på. Det vil så vise sig, hvor alvorligt socialdemokratiet mener det. Jeg vil ikke give mig til at profetere i nogen retning, men vil dog sige, at der var en del i den højtærede finansministers tale, som interesserede mig meget, fordi den gav udtryk for samme synspunkter, som vi har med hensyn til værdien af finansielle og skattepolitiske forholdsregler, når det drejer sig om at skabe øget forbrug og dermed øget beskæftigelse.

Jeg er dog nødt til at komme med en bemærkning til statsministeren, som til det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde noget om, at han var enig med ham om, at de produktive investeringer burde have en første prioritet, i hvert fald sagde statsministeren, at dette synspunkt havde regeringens største interesse. Jeg er glad, hvis det er tilfældet, men jeg forstår rigtignok ikke, hvordan statsministeren så i næste øjeblik i sin tale kunne gøre opmærksom på, at dette at give produktive investeringer første prioritet måtte medføre forpligtelser til ikke at lægge hindringer i vejen for den nødvendige dækning af udgifterne såvel til vort ydre værn, forsvar, som til den tiltrængte udbygning af det, han kaldte vort indre værn. Militæruddgifterne er i allerhøjeste grad uproduktive, i en hvilken som helst henseende uproduktive. Det, der investeres, tager man fra de produktive investeringer, og det finder jeg ikke er nogen heldig politik.

Hvad angår valget, dets betydning, og